Бачки Универзитет

год. 12 4 25. бр.

часопис новинарско историјске секције

ОШ „Свети Сава" број 25

Издавач:
Новинарско- историјска секција
ОШ „Свети Сава“ Бор

За издавача:
Надежда Илић, директор школе

Главни уредници:
Јелена Илић, професор историје
Јасна Милићевић, професор математике
Чланови новинарско- историјске секције:
Петра Живановић 5-1
Милан Алексић 7-1
Михаило Здравковић 5-1
Јадран Пауновић 8-1
Уна Алимовски 6-1
Ана Милисављевић 8-1
Сташа Вучевић 6-1
Милица Траиловић 6-1
Душан Петковић 8-1
Хана Алими 6-2
Страхиња Србуловић 8-1
Јована Костандиновић 6-2
Јана Стојковић 8-1
Милена Петковић 6-2
Сташа Воланović 8-1
Викторија Микша 7-1
Катарина Нешић 8-2
Милица Мирошевић 7-1
Јања Јовановић 8-2
Сандра Димитријевић 7-1

Фото:
Чланови новинарско- историјске секције

Технички уредници:
Јелена Илић, професор историје
Јасна Милићевић, професор математике
Марија Тасев Гњатовић, професор српског језика

Уредници страна на страном језику:
Ана Јевремовић, професор енглеског језика
Мила Антић, професор енглеског језика
Марија Ристић, професор руског језика
Катарина Минић, професор немачког језика

Коректор:
Марија Тасев Гњатовић, професор српског језика

Насловна страна:
Маја Радисављевић, професор ликовне културе

Сајт:
www.ossvetisava.wordpress.com

E-adresa:
skola@svetisavabor.edu.rs

Телефон:
+381 30 421 688

Телефон и факс:
+381 30 422 673

Адреса:
Моше Пијаде 19210 ,31 Бор, Република Србија

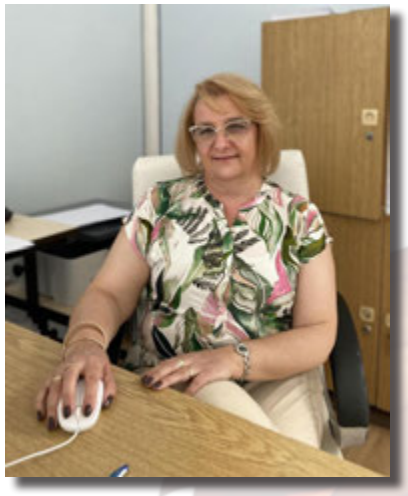
Штампа:
Штампарија „Терција“ Бор

Тираж:
100 примерака

Садржај

УВОДНА РЕЧ ДИРЕКТОРА 3
Реч редакције 3
Од маја до маја 4
На њих смо поносни 12
Мали хероји 13
Интервју 14
ШТА САМ НАУЧИО ДОК (НИ)САМ УЧИО 15
Наши стваралоци 17
Великани наше прошлости 19
ЗЛАТНО ДОБА СРПСКЕ КУЛТУРЕ - СПОЈ ВЕРЕ И НАУКЕ 25
English page 26
Русская сторона 28
Die deutsche Seite 29
Вршњачки тим 30
Ђердап- идеални спој природе и историје 32
Рготско језеро - најчистије у Србији 33
Забавна страна 34
Књиготека 37
Музички кутак 38
Филмотека 39
Репринт 40

УВОДНА РЕЧ ДИРЕКТОРА

Поштовани пријатељи ОШ „Свети Сава” пред Вама је још један број часописа „Ђачки универзитет” који постоји више од две деценије. Као и увек у њему ћете наћи занимљивве садржаје из школског живота као и о различитим догађајима. Овај број је посебно посвећен познатим личностима.

Годину за нама обележили су многи догађаји који су значајно утицали како на наш живот тако и на сам рад у школи.

Пажљиво смо размишљали о прошлости и традицији наше школе како бисмо лакше разумели садашњост и како бисмо што боље припремили наше ученике за будућност. Жеља нам је да ученици из наше школе одлазе као снажне личности које разумеју и користе своја знања, вештине, права и обавезе.

Креирали смо нови мото школе „МОЈА ШКОЛА ЗА ВЕЛИКЕ ЉУДЕ” са јасном идејом да истрајно радимо на афирмацији позитивних особина. Током целе године трудили смо се да што више унапредимо наставу како би ученици лакше учили и учинили да њихова стечена знања буду трајнија, а колико смо у томе били успешни показују и резултати са многобројних такмичења.

Ангажовањем наставника и ученика у многобројним ваннаставним активностима као што су драмски прикази за најмлађе суграђане, приредбе поводом значајних датума који се обележавају у школи и активном сарадњом са локалном заједницом трудимо се да код ученика откријемо различите таленте. Овим ваннаставним активностима подстичемо код ученика позитивне промене, изграђујемо самопоуздање и самокритичност и оснажујемо их у њиховој тежњи за истраживањем и проучавањем.

Посебно се захваљујемо руководству Градске управе који су препознали наше потребе за побољшањем услова рада те смо у протеклој години добили дуго очекивано реновирање крова и фасаде која је додатно улепшана значајним еко-муралом.

С тога, вођени мотом наше школе „МОЈА ШКОЛА ЗА ВЕЛИКЕ ЉУДЕ” сви ми, запослени у школи радимо на томе да нам свака генерација ђака буде успешнија од претходне јер су они наш покретач снага у будућности.

проф. Надежда Илић
директор школе

Реч редакције

Поштовани читаоци, светлост дана угледало је ново издање часописа “Ђачки универзитет” наше новинарско-историјске секције. За вас смо припремили најзанимљивије догађаје из живота школе, науке и забаве и драго нам је ако смо привукли вашу пажњу и подстакли ваше размишљање. Инспирисани великим људима наше историје и њиховим животима и делима, део часописа посветили смо управо њима који су дали велики допринос нашој науци и култури. Сви ми, мали и обични људи, трудом и радом можемо учинити велике ствари, одважимо се и пустимо корак напред! Неки мудар човек је некада рекао: “За двадесет година бићете више разочарани стварима које нисте учинили него стварима које јесте. Зато испловите из ваше сигурне луке... Истражујте... Сањајте... Откријте...”

Од маја до маја

Низом активности обележен је Дан школе. Ученици су имали прилику да се такмиче у квизу знања, у Народној библиотеци промовисан је прошлогодишњи број школског часописа.

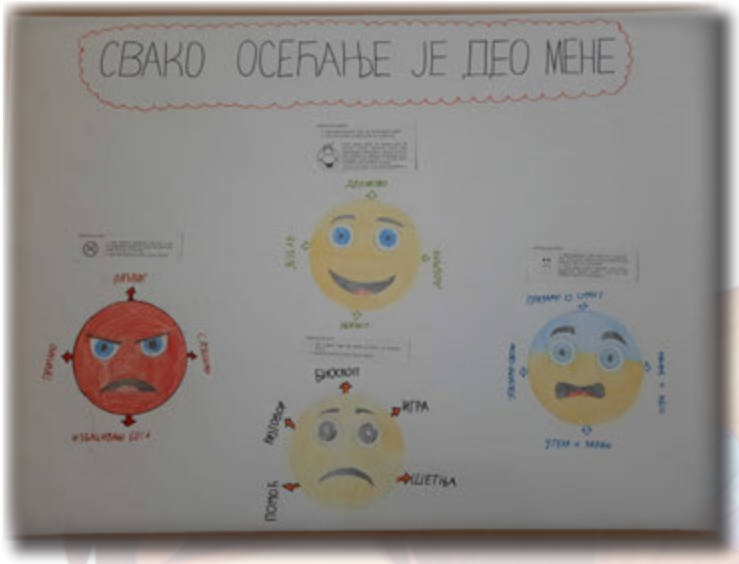
10. маја 2023. године у нижим разредима је обележен Дан физичке активности низом спортских игара.

На заједничком часу одељењске заједнице одељења 6-2 и 7-1 одржана је радионица под називом “Мараме или фазе и исходи конфликта”. Радионицу су водили Милан и Милица чланови Вршњачког тима школе.

На часу Грађанског васпитања и часу одељенског старешине, одржана је радионица „Свако осећање је део мене» са ученицима IV разреда.

Такмичење ученика нижих разреда у знању.

Реализоивана је екскурзија ученика нижих разреда са вероучитељем где су обишли манастире Вратну и Буково и Кладово.

Током целе године се организују радионице на часовима одељењске заједнице на разне теме у циљу јачања зајединштва, пријатељства и учења одговорности и правила понашања. Школски полицајац је на овим часовима често гост.

Наши наставници се константно труде да часови буду занимљиви. Часови су реализовани ван учионица, у природи, кроз игру, радионице... Ученици су често били у улози наставника.

Ученици другог разреда посетили су Музеј рударства и металургије и научили о историји нашег града, почецима рударства и учествовали у радионици „Скок преко коже“.

Радовали смо се и уживали смо у екскурзији прошлог маја.

Редовно посећујемо биоскоп и уживамо у пројекцијама које се нуде и прикладне су нашем узрасту и интересовањима, али исто тако знамо да направимо биоскопску атмосферу и у учионици.

Часови се често реализују ван учионица, па су тако ученици своју креативност и машту искористили да на часовима ликовне културе улепшају школско двориште.

Дечију недељу смо обележили низом активности.

Ученици често са својим вероучитељем посећују цркву Светог Ђорђа и присуствују Светој Литургији.

Посета мобилном планетаријуму где су ученици имали прилику да се боље упознају са стварањем света и упознају нашу галаксију.

Целе године смо уживали у представама чланова Драмске секције. Изведбе су биле феноменалне и привукле су доста гледалаца.

Наши ученици са својим наставницима физичког васпитања активно су учествовали у свим спортским такмичењима.

Хол у складу са темом увек краси нашу школу. У уређење кутка активно су учествовали ученици и запослени у школи.

Новогодишња чаролија заблистала је у нашој школи и већина активности у школи била је у знаку Нове године.

Дан посвећен свим женама, нашим мамама, бакама, сестрама... обележили смо бројним активностима.

Током целе школске године ученици се активно укључују у такмичења из различитих области.

Седмаци и осмаци су лепо време у априлу искористили да обиђу природне лепоте околине Бора.

Осмаци су у оквиру Професионалне оријентације посетили неке институције у граду, присуствовали сајму запошљавања и посетили средње школе.

Чланови редакције

На њих смо поносни

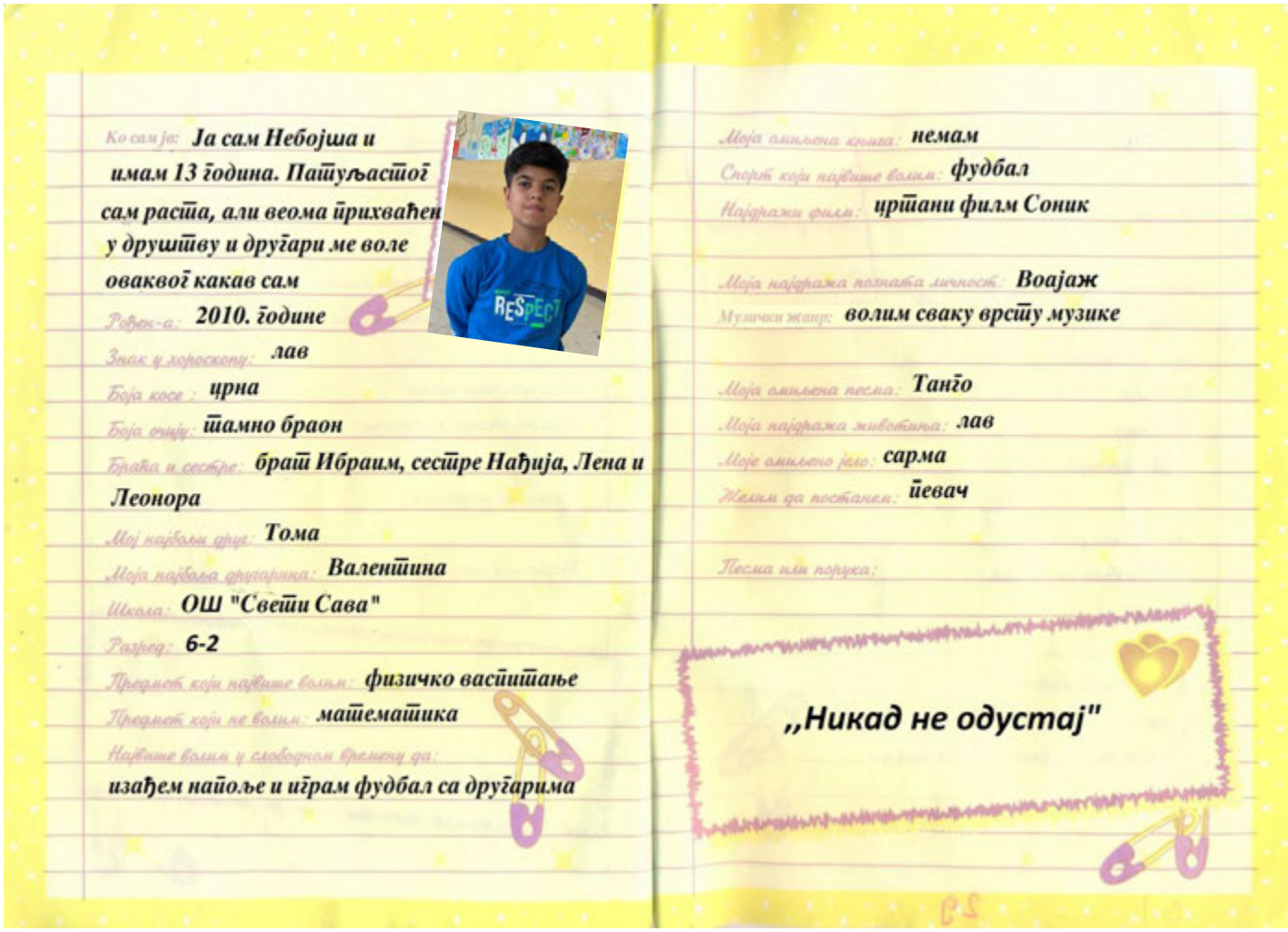

Дани неосетно пролазе, догађаји се нижу један за другим, а ми крупним корацима газимо напред ка будућности. Крећем се својом зацртаном стазом, али у мојим мислима често навиру сећања на моје прве школске дане, другове из разреда и наставнике.

Пре годину дана прошли су моји последњи дани ђачког живота у основној школи. Дане проведене у Основној школи „Свети Сава“ и моје VIII2- памтићу заувек. Свака помисао на моје другове и разредну Марију Ристић у мени буди посебно осећање и измами ми осмех. Сви заједно делили смо лепе и тужне тренутке, добре и лоше оцене, тајне и разне друге ствари које су нас свакодневно пратиле. Прва четири разреда основне школе завршио сам у Доњој Белој Реци, а затим сам од петог разреда кренуо у Бор у школу. Био је то изазов за мене, али сам се брзо уклопио у нову средину. Трудио сам се да урадим све на најбољи начин што се од мене очекивало. Не могу издвојити омиљени предмет, подједнако сам се залагао за сваки од њих. Током целе основне школе било је разних домаћих задатака, презентација, практичних радова и такмичења на која сам ишао из математике, српског језика и екологије. Најбољи резултат сам остварио из екологије где сам освојио треће место на републичком такмичењу. Такмичење се одржавало у Основној школи „3. октобар“ у Бору. Било је то једно лепо искуство и дружење са децом која су дошла из земаља читавог нашег региона. Без обзира на освојене резултате, сва та искуства су ми била мотивација да се трудим и постанем што боља верзија себе. Као члан парламента, често сам имао састанке са нашим педагогом Марком са којим смо разговарали о многим текућим питањима. Педагог Марко нам је увек излазио у сусрет и помагао својим педагошким и конструктивним саветима. Свакако ћу основну школу памтити и по онлајн настави коју смо имали због корона вируса. Читава та ситуација нас је нашла неспремне, тако да сам, као и сви остали, морао да прихватим један нов начин учења. Сви ови догађаји, као и разни излети и екскурзије, обележили су моју основну школу која ће ми заувек остати у лепом сећању. Сада сам ученик Машинско-електротехничке школе у Бору. Одлучио сам да упишем смер „Машински техничар за компјутерско конструисање“. Ову одлуку сам донео јер сам одлазио код свог рођака у радионицу где сам заједно са њим радио на ЦНЦ машинама. Све то је допринело да се определим за ову школу како бих једног дана постао успешан машинац. Поред школских обавеза, своје слободно време које имам проводим са друштвом, играм фудбал и врло често сам на интернету као и већина мојих вршњака. За себе могу да кажем да нисам наметљива особа и претерано комуникативна, али да се својим радом и залагањем трудим да на тај начин скренем пажњу на себе. Зато се захваљујем свим наставницима и читавом колективу Основне школе „Свети Сава“ што су препознали и вредновали мој рад.

Јован Шербула

Мали хероји

О Небојши су рекли другари из одељења:

- Мали човек, великог срца.
- Наш друг Небојша је исти као ми, од нас се уопште не разлкује и сви знамо да се у том малом телу налази велико срце пуно доброте.
- Добар је друг и волим са њим да се дружим. Његова висина ми не смета, битно ми је какав је он изнутра.
- Много је духовит.
- Јако је смешан и забаван.
- Његова висина га не спречава да ради све ствари као и ми.
- Мали је споља, а велики је изнутра.
- Веома је занимљива особа.
- Увек је насмејан и позитиван.
- Небојша? Брз је као метак.
- Различит, а исти.

Јована Костандиновић,
Милена Петковић
и Хана Алими 6-2

Интервју

1. **Здраво Страхиња, можеш ли нам рећи нешто о себи?**

   Зовем се Страхиња Србуловић, имам 15 година и идем у ОШ „Свети Сава" у Бору.

2. **Постигао си велики успех у стрељаштву, можеш ли нам рећи нешто о твојим почецима?**

   Стрељаштво сам почео да тренирам када сам имао 6 година. Први клуб у коме сам тренирао је *Металац* из Бора, у дисциплини ваздушна пушка. Касније, са 11 година сам прешао у клуб *Бор 030* у дисциплини пиштољ, где сам и сада.

3. **Сећаш ли се твог првог одласка у стрељану, на тренинг?**

   Да, да, сећам се. Дека ме је одвео на први тренинг. Пре тога сам са њим често шетао ту поред стрељане. Занимало ме је да видим како је тамо, шта се тамо ради.

4. **Зашто баш стрељаштво, зашто не фудбал, кошарка или неки други спорт?**

   Не знам, то сам хтео, пробао сам...свидело ми се...нисам хтео да тренирам ништа сем тога.

5. **Да ли си као мали имао идола?**

   Јесам. И тада и сада то је Бобана Величковић. Жао ми је што је никада нисам упознао.

6. **Како су твоји родитељи гледали на твоју одлуку да трениpаш стрељаштво?**

   Моји родитељи су ме увек подржавали. Они, као и бака и дека, су ми највећа подршка.

7. **Можеш ли нам рећи нешто о наградама које си освајао?**

   Веома напорно сам тренирао и то се исплатило. Освојио сам прво место у финалу Купа Србије, прво место Централне Србије и треће место на Првенству Србије. Истакао бих једну медаљу коју сам освојио на турниру у част Бобане Величковић. Добио сам њену медаљу и дан данас је чувам. На њу сам веома поносан.

8. **Какав је осећај бити најбољи у Србији?**

   Осећај је добар. Презадовољан сам успехом који сам постигао. Идемо даље.

9. **Које су твоје жеље за будућност?**

   Тренутно сам у Бору и добро ми је овде, међутим, ако ми се укаже прилика, размислио бих. Много бих волео да уђем у репрезентацију.

10. **Имаш ли неку поруку за оне који би желели да тренирају сељаштво?**

    Поручио бих им да буду упорни и да вредно тренирају.

Душан Петковић 8-1
Јадран Пауновић 8-1

ШТА САМ НАУЧИО ДОК (НИ)САМ УЧИО

Речи које није разумео стално је понављао у себи, све док их не би научио напамет: и помоћу њих је назирао стварни свет око њих. Чинило му се да се ближи час кад ће и он узети учешћа у животу тога света, и он се потајно поче припремати за велику улогу која га, како је наслућивао, чека, а о чијој природи је имао само магловито предосећање.

Џејмс Џојс, Портрет уметника у младости

Евоцирање сећања на године проведене у борској Основној школи „Свети Сава“ – у првом реду – за мене је мирење са чињеницом да сам зашао у године када успомене почињем да датирам двоцифреним бројевима. Сећање на прославу мале матуре (и „елеганцију“ у виду црвене кошуље кратких рукава) те 2014. године даје ми можда за право да сећања банализујем синтагмама „моје / наше време“. Овакав покушај монополизације времена посредством испразних фраза, обавезно у компаративном кључу – као и свака друга накнадна памет – неповратно би ликвидирао оно есенцијално што успомене чини Успоменама, а сећања вредним подсећања.

Протоком времена и финијим професионално-академским усавршавањем све сам уверенији да су управо дани проведени у ОШ „Свети Сава“ кота од које су трасирани сви моји даљи путеви. Љубав према књижевности и свему што она обухвата јавили су се у нижим разредима, како би пунији замах достигли у вишим. Моја прва асоцијација на основну школу данас је везана за припрему школских представа под редитељском палицом наставнице српског језика – Мирјане Лазић. Готово епифанијски тренутак био је онај у коме нисам више само читао књижевне текстове из читанке, већ сам почео да речи Бранислава Нушића и Душана Ковачевића и других, кроз неки драмски лик, изговарам пред препуном салом Борана. Од својих наставника учио сам (и сваким новим подсећањем и даље то чиним) како се понашати у учионици, како бити страствени зналац, добар педагог и честит човек... Или – једнако важно – како не бити понешто или ништа од тога. Премда је мој разредни старешина била биолог Ана Вељковић – лепо лице још лепше личности – меандри интересовања усмеравали су ме наставници Лазић, драмској секцији, рецитаторским и језичким такмичењима.

Истине ради, мој учинак на тим такмичењима није био на нарочити понос школе, но све ми се више чини да сам ја тих година, можда више него икада касније, добио непроцењиво много. Сати и сати увежбавања драмских текстова, школски и ваншколски часови усавршавања вештине рецитовања – толико да ми у глави и данас одзвања *Гаврани сокак* Мирослава Антића – заувек су у мени пробудили веру у лепоту и моћ књижевне речи. Учешће у раду Ученичког парламента током 7. разреда у својству члана и 8. разреда у својству

његовог председника једно је од незаборавних искустава понетих из основне школе, али и фина искуствена подлога за промишљање о видовима људског понашања, што јесте нешто о чему – суштински – говоримо када говоримо о свету књижевних ликова.

Оно што сам научио у основној школи – како из књига тако и ван њих – био је стабилан темељ за почетак неговања ужих књижевно-хуманистичких интересовања у борској Гимназији „Бора Станковић“. Више у сврху оптимистичне поруке читаоцима рођеним у овом веку, него ради задовољења властите сујете, са поносом могу истаћи свој статус члана-сарадника унутар Матице српске. Уз студије српске књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду, ангажман у факултетској настави и докторске студије – којима имам разлога да будем сасвим задовољан – све побројано данас оправдано сагледавам као наставак и резултат узрочно-последичног следа школовања започетог у ОШ „Свети Сава“ те школске 2008/2007. године.

Како ми не пристаје улога стогодишњег (или било каквог) мудраца суздржаћу се слања „поруке млађим генерацијама“, но корачање кроз целокупан процес образовања и школовања ипак изискује нешто такво. Нека „то нешто“ (видим намргођене колеге лингвисте) буде упућено оном прваку из 2007. или матуранту из 2014. или 2018... Сасвим свеједно, суштина је да је знање једина моћ ка којој је потребно гравитирати и једина слобода која се може само увећавати, те да будућност није и не сме бити заокружени број у неком имагинарном календару будућности. Будућност је сада, а свака велика врата окрећу се на малим осовинама и отварају низом малих кључева које почињемо да кујемо сваког новог 1. септембра.

Бачки Универзитет бр. 18 | 2013

РАСТИМО КАО ЈЕДНО

БОЉИ СМО ЗАЈЕДНО

ЧЛАНОВИ РЕДАКЦИЈЕ ИСТОРИЈСКЕ СЕКЦИЈЕ

Наши стваралаоци

Мала школа

Са појавом првих зрака
ево нама наших ђака.
Кроз ходнике трче спретно
свако у своју клупу
безбрижно и спретно.

Уче градиво са осмехом драгим
учитељица им предаје погледом благим.
Одузимања, сабирања, дељења и множења
уче заједно са много стрпљења.

Пишу слова, латиницу, ћирилицу
добијају петице и понеку јединицу.
А велики одмор, то је права ствар
кад зазвони звоно и крене дар мар.

И друг и ти, другарица из клупе,
И они и ми и ходници препуни.
Тад почиње граја,
па игри нема краја.

Ма школа је супер, детињство нам гради,
а ту су и љубави прве, сећања ради.

Док смо у школи немамо брига,
ту је само учење и игра.

Мејесковић Анђела II-2

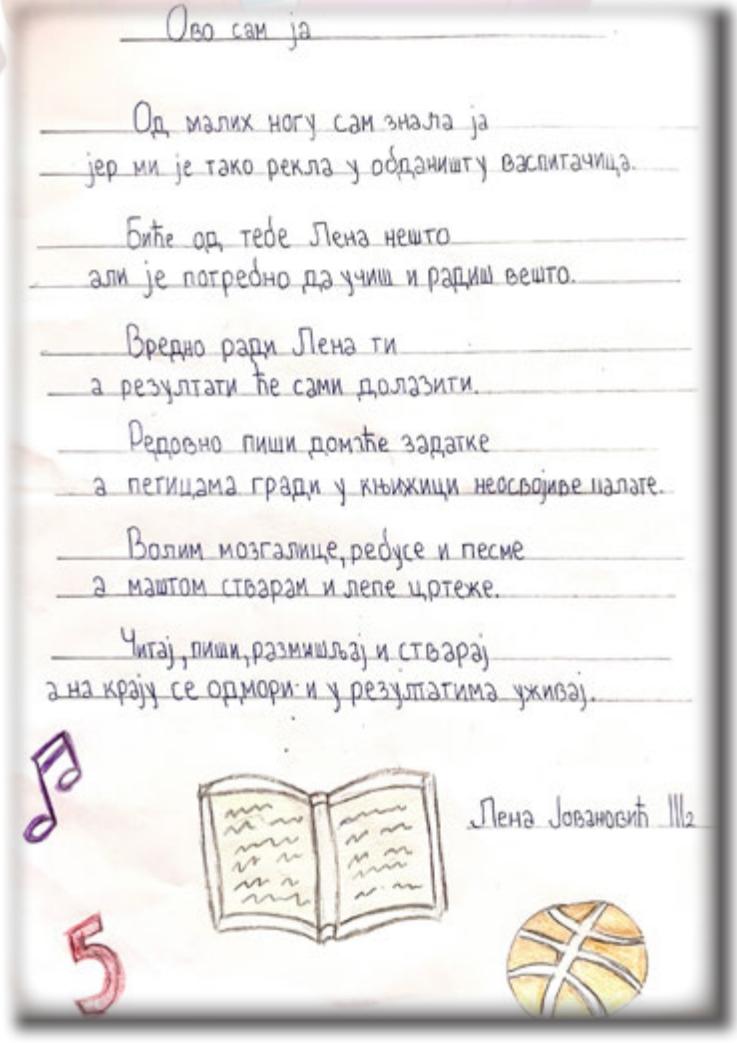
Мала школа

Моја је школа мала ко печурка
у њу иду сто ђака...

Ко вредне пчелице
свако јутро ту смо
зујимо, зујимо
и у круг јуримо...

Летимо, летимо
од клупе до клупе,
шу, шу, шу, зу, зу, зу
то је мала школа
ју ху, ху...

Анастасија Илић II-2

Наши стваралаоци

Мали научник

Решио мој бата
да направи нешто од сата.
И окреће и мери,
сваки детаљ одмери.
Ма шта он то прави,
научник је прави!
Можда нешто створи,
паметног ми бате,
нешто ми говори
да је за маме и тате.
Можда буде као Тесла,
електрику да намешта?
Или проналазач као Пупин Михаило,
ма било би лепо
признај, нестварно.
Ма шта год мој браца да смисли,
дубоко се он замисли.
Ма да се не предомисли?
Добро му иду ове науке.
Биће од њега нешто
али још су му малецне руке
да би направио нешто је тешко.
Али кад порасте, знам
биће светско чудо.
Ма ја се нешто размишљам,
направиће нешто лудо.

Мејесковић Анђела II-2

Мали смо али могу све

Мали сам али могу све,
могу дугу да додирнем
и са те њене висине,
могу на звезде да се винем.

Ја борац мали јесам,
јер у сну се са зверима борим
и некако буде увек
да их ја све победим.

Аутићи и возићи су ми омиљени,
јер да се играм много волим
и као свако дете у универзуму
волим рођенданску забаву.

Мали сам али могу све,
док ме школа не позове
уз нестрпљивост ову
и дружину нову.

Хана Алими 6-2

Научник

Научник ја сам прави
И ништа ми баш не фали,
све стижем и ако сам мали
рекох да сам научник прави.

Своје знање негујем и пазим,
ново градиво час прегазим,
стижем и да се дружим
да другаре моје не растужим.

Не знам који предмет више волим,
не могу ни један да издвојим.
Волим српски, матиш, природу,
цртам, рачунам, пишем
а на физичком здраво дишем.

Не знам шта ћу бити кад порастем?
Можда будем лекар, можда архитекта
а можда будем познат широм света.

Владимир Богдановић

Милош Обреновић

Познат по усклику: „Ето мене, ето вас, рат Турцима“, првом Уставу Србије “Сретењском уставу”, увођењу дипломатије, добијању неког вида аутономије.... У колективном сећању српског народа остао је упамћен као револуционар, вешт и лукав преговарач, храбри ратник, аутократа као и први српски нововековни владар.

Милош Обреновић био је зачетник једне од моћнијих династија које су владале Србијом. Иако неписмен, он је српску државу поставио на пут који ју је касније довео до једне од моћнијих у Европи. За вођу другог српског устанка изабран је 23. априла 1815. и тада, као вешти стратег, са већ искусним генералима диже устанак против Турака. Устанак је текао правим путем, Милош је тријумфовао у неколико битака и тако је издејствовао победу, и преко хатишерифа задобио делимичну аутономну власт и тако је настала Кнежевина Србија са првим кнезом Милошем Обреновићем. Поставши кнез Србије, Милош, у жељи да настави дипломатију са Турцима и да себи и својој породици и потомцима пружи стабилано место на трону, одлучује се на један суров подухват, да убије свог супарника, првобитног вождa Ђорђа Петровића Карађорђа.

Милош Обреновић је рођен у селу Горња Добриња, крај Пожеге, а за датум његовог рођења обично се узима 1783. година. Родитељи су му били Вишња Урошевић, у народу позната као баба Вишња, и сиромашни сељак Теодор Михаиловић.

Милош је из ранијих бракова својих родитеља имао више полубраће и једну сестру, као и двојицу рођене браће. Детињство није било лако за будућег кнеза, с обзиром да му је отац умро веома рано, а они су живели у приличној беди.

Милош се запослио као слуга код једног имућног златиборског трговца стоком. Стоку су откупљивали у једном крају, па препродавали по вишој цени у другом.

Док је служио код богатог трговца, Милош је обишао Херцеговину, Босну, Подриње, Шумадију и упознао се са разним пределима, људима и обичајима. Бављење трговином га је учинило познатим.

Сматра се да је Милош Обреновић имао шеснаесторо потомака, што законски признатих из брака са Љубицом Вукмановић, што ванбрачних са више различитих жена. Много њих је умрло још у детињству.

Славни Вук Караџић намеравао је да прво издање *Рјечника* посвети кнезу, међутим, обећани новац од Милоша никада није добио, па му није ни посвећен. Вук је и садржајем хтео да угоди Милошу и у текст речника би уврстио многе непристојне изразе и доскочице, који су иначе страшно веселили кнеза и његово друштво. Вук је говорио да су се често такмичили у томе ко ће да смисли бољу псовку и неизмерно уживали у таквој забави.

Катарина Нешић 8-2
Јања Јовановић 8-2

Михаило Петровић Алас

Мика Алас је име које представља синоним за највиша достигнућа у једној области националне културе, попут Вука, Његоша, Тесле, Путина, Милутина Миланковића. Знан, не само прегаоцима науке већ и обичним људима, човек је своје средине, али и научник светског гласа. Успео је да нашу научну средину изведе из заосталости и отвори просторе нових наштаја математичара.

Модели електронских рачунарских машина који се производе у нашој земљи носили су име „Алас”, у школама за успех ученика уведена је диплома „Михаило Петровић Алас”, једна улица и књижара у Београду носи његово име, у студијама кибернестичара књижевности, присутно је дело Мике Аласа и клубови младих математичара носе име овог ствараоца. Заправо, ко је тај човек, шта је тако значајно урадио у науци и задужио свој народ?

Михаило Петровић је рођен 6. маја 1868. године у Београду.

Након што је завршио Прву београдску гимназију 1885. године уписао је Филозофски факултет, смер природних наука, одсек математика. Постао је доктор математичких наука 1984. године на Сорбони.

Надимак „Алас”- речни риболовац, потиче од његове љубави према риболову. Међутим, он није био само пословник риболова, већ је постао и стручњак на овом пољу. Године 1882. постао је рибарски шегрт, а 1895. године је чак полагао испит за рибарског мајстора. Поред риболова, занимао се и за науку. Алас је био и музичар, свирао је виолину, а чак је и основао музичко друштво под називом „Суз”.

Мало је позната чињеница да је обишао све европске државе, као и да је стигао до северног и јужног пола. Писао је о својим утисцима о људима из тих далеких предела. Упркос свим политичким манипулацијама, Алас је био омиљен у народу. Људи су га волели и поштовали с обзиром, на његову инзванредну интелигенцију, свакако је био способан да се дистанцира од слика који су политичари покушавали да стварају о њему. Почетком Другог светског рата заробили су га Немци али због његове болести су га убрзо ослободили. Умро је 8. јуна 1943. године у Београду.

Након његове смрти, људи су поново почели да цене његовог постигнућа. Данас, једна средња школа у Београду носи његово име - Девета београдска гимназија „Михаило Петровић Алас”.

Јована Костандиновић 6-2
Хана Алими 6-2
Милена Петковић 6-2

Надежда Петровић

Надежда Петровић је једна је од најпознатијих српских импресиониста и најважнија српска сликарка крајем 19. и почетком 20. века. Живот су јој биле слике и отаџбина.

Рођена је у Чачку 1873. године као прво од деветоро деце у угледној породици двоје учитеља. Отац Димитрије Мита Петровић је био историчар, учитељ цртања, познавалац уметности и посланик радикалне странке. Мајка Милева је волела поезију и историју, била је сестра Светозара Милетића, једног од бораца за национална права Срба у Аустроугарској.

У Београду је завршила Вишу женску школу, а упоредо је и похађала приватне часове сликања. Са 20 година је почела да ради као наставница цртања. Сликање је усавршавала у Минхену. Када се вратила у Србију креће у борбу за боље и праведније друштво. Са писцем и дипломатом Бранисловом Нушићем је основала „Коло српских сестара” као и „Одбор жена“. Залагала се за изједначавање права жена са мушкарцима, опште право гласа, а често је држала и женске митинге.

Прва њена изложба у Београду 1900. године по доласку из Минхена и “Прва југословенска уметничка изложба” изложена је жестокој критици, али је признат њен неоспорни таленат. Ништа је није пореметило и наставила је да се бори за своје идеје. Када су кренуле демонстрације у Београду 1908. године, Надежда је из школе са ученицима кренула на исте. Тада добија надимак “Југословенска Нада”.

Од 1910. до 1912. Надежда је била у Паризу, тачније у атељеу Ивана Мештровића где је вредно радила, обилазила изложбе врсних француских и светских уметника и сликара и управо у том периоду је стекла пуну сликарску зрелост. Тада су настала дела “Нотр Дам”, “Мост на Сени”, “Марко Краљевић”, “Косовка девојка” и многи портрети.

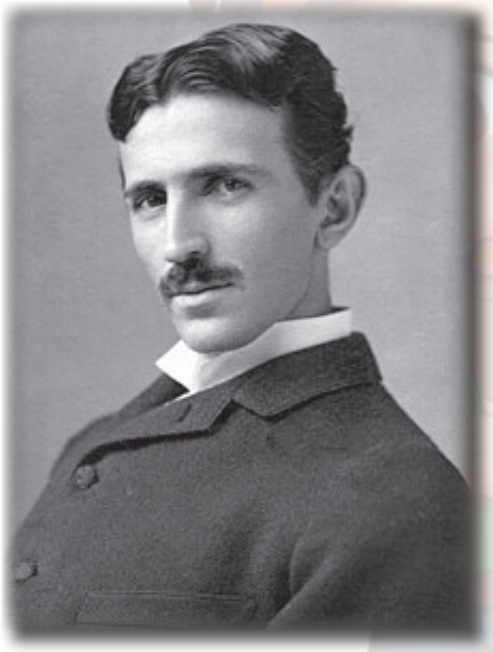

Добровољно се пријавила као болничарка у Балканским ратовима и на почетку Првог светског рата. Помагала је рањеницима на фронту. Прележала је тифус, колеру и упалу плућа. У време рата сликала је манастире и пределе које је са војницима посећивала. Последња слика коју је насликала је "Ваљевска болница". Године 1915. од тифуса умире на фронту.

Прихваћена је тек после њене смрти. У знак сећања на њу и њен огроман рад и залагање, њен портрет се налази на новчаници од 200 динара.

Јана Стојковић 8-1
Сташа Воланović 8-1

Никола Тесла

Никола Тесла био је изузетно утицајан проналазач, инжењер и физичар познат по својим револуционарним достигнућима у електротехници и електромагнетизму. Рођен је 1856. године у Хрватској, у ноћи између 9. и 10. јула. Ноћ у којој је рођен била је незапамћена олуја и грмљавина. Грмљавине су биле снажне и дуго су трајале. Неки су мислили да је то лош знак и да се Бог љутио због његовог рођења, те да ће бити „Дете таме". Његова мајка Ђука сматрала да је то добар знак и да ће бити „Дете светлости".

Прекинуо је факултет на другој години и никада га није завршио. Поред тога што није завршио факултет успео је да створи изуме који су променили свет. Одбио је да прими Нобелову награду из физике 1912. године.

Најзначајнији Теслини проналасци су полифазни систем, обртно магнетско поље, асинхрони мотор, синхрони мотор и Теслин трансформатор. Такође, открио је један од начина за генерисање високофреквентне струје, дао је значајан допринос у преносу и модулацији радио-сигнала, а остали су запажени и његови радови у области рендгенских зрака. Његов систем наизменичних струја је омогућио знатно лакши и ефикаснији пренос електричне енергије на даљину. Био је кључни човек у изградњи прве хидроцентрале на Нијагариним водопадима.

По причама његових најближих Никола Тесла је био врло духовит човек. Његови пријатељи су уживали слушајући његове занимљиве и духовите приче.

Тесла је обожавао голубове. Људи су га често виђали у парку како прича са голубовима док их је хранио. Посебну љубав је гајио према једној белој голубици.

Још једна занимљивост која прати Теслин живот, јесте та да је једном своју секретарицу вратио кућу јер је око врата носила бисере. Толико су му се гладили бисери да није могао да их погледа.

Преминуо је у својој 87. години, сиромашан и заборављен. Једини је Србин по коме је названа једна међународна јединица мере, јединица мере за густину магнетног флукса или јачину магнетног поља — тесла.

Сандра Димитријевић 7-1
Милан Алексић 7-1

Стеван Стојановић Мокрањац

Стеван Стојановић Мокрањац био је српски композитор, мелограф, професор, музички педагог и академик. Рођен је 9. јануара 1856. године у Неготину, а преминуо је 28. септембра 1914. у Скопљу. Имао је једног сина, Момчила Мокрањца.

(Кућа Стевана Стојановића Мокрањца)

(Стеван Стојановић Мокрањац)

Завршио је гимназију у Јагодини, а након тога уписао се на природно-математички одсек Велике школе. Као гимназијалац био је члан Првог београдског певачког друштва. Године 1887. постаје диригент „Првог београдског певачког друштва". Од 1887. до 1900. радио је и као наставник музике у Првој београдској гимназији и Првој нишкој гимназији „Стеван Сремац", а од 1901. године као предавач појања у Богословији.

Године 1906. изабран је за дописног члана Српске краљевске академије. Његова најпознатија дела су свакако Руковети – петнаест сплетова песама заснованих на фолклорним мотивима из различитих делова Србије, Босне, Македоније, Бугарске, Приморски напјеви, духовити скерцо Козар, као и музика за православна богослужења. Вредно је радио и као мелограф. Познати су његови записи Народних песама и игара са мелодијама из Левча, као и две значајне збирке записа са српским црквеним напевима: „Осмогласник" и „Страно пјеније". Београд је напустио 1914. године и преселио се у Скопље како би избегао Први светски рат, а убрзо потом и умро, 28. септембра исте године. Мокрањчева породична кућа у Неготину је 1964. године рестаурирана и претворена у музеј и музички центар.

Милица Траиловић 6-1

Јован Цвијић

Рођен је 11. октобра 1865. у Лозници, а умро је 16. јануара 1927. у Београду.

Био је српски географ, научник, универзитетски професор, ректор Београдског универзитета и академик. Основну школу и два разреда гимназије завршио је у Лозници, као најбољи ђак. У периоду када је Јован похађао школу, у Лозници је постојала само дворазредна гимназија, тако да је своје школовање морао да настави у Шапцу и Београду. По завршетку гимназије, желео је да студира медицину у иностранству, међутим, лозничка општина није могла да стипендира његово школовање. Тада је пресудну улогу одиграо његов професор географије В.Карић, који му је говорио о научном значају географије и предложио да се упише на Велику школу, истовремено обећавши да ће му помоћи око литературе. Цвијић је прихватио предлог свог професора и уписао се на Математичко-природњачки одсек Велике школе у Београду, а одмах затим и студије физичке географије и геологије на Бечком универзитету, где је докторирао. Његов докторски рад преведен је на више страних језика. Цвијић је заслужан и за радове у области настанка великих балканских језера, класификације планинских

система на Балканском полуострву, регионалне географије, антропогеографије и етнологије Балканског полуострва, становништва, миграција… Део својих истраживања из демографије и антропогеографије Јован Цвијић употребио је и у преговорима о формирању граница након Првог светског рата. Из тог разлога именован је првим стручњаком за етнографске границе 1918. године. Да се географија пре свега учи на терену, практично, а не само у соби над књигом, трудио се да покаже кад год је могао. Тако је током студија, али и летњих распуста и празника, одлазио на бројне екскурзије. Оснивач је Српског географског друштва. Био је почасни доктор Карловог универзитета у Прагу и париске Сорбоне. Изабран је за члана Чешке академије наука, дописног члана Академије наука СССР-а, италијанске Академије наука, Ученог друштва у Атини, руског географског друштва у Петрограду, географског друштва у Нешателу, Берлину, Будимпешти, Букурешту, Варшави и Бечу. Географско друштво у Њујорку доделило је Цвијићу златну медаљу за највише заслуге у научном раду на географији балканских земаља, а на улазу у Краљевско географско друштво у Лондону у бронзи је уклесано његово име. На студентском тргу у Београду подигнут му је споменик. Такође, Јован Цвијић се налази на новчаници од 500 динара.

Позната је она његова реченица: „Географија се учи ногама!”

Милица Мирошевић 7-1
Викторија Микша 7-1

Јован Јовановић Змај

Јован Јовановић Змај је био један од најпознатијих песника у Србији. Припадао је књижевној епоху романтизма јер је певао о наглашеним осећањима, љубави према ближњима и отаџбини. Рођен је 6. децембра 1833. године у Новом Саду и преминуо 14. јуна 1904. године у Сремској Каменици. Он је био и драмски писац, преводилац и лекар.

Његове најзначајније збирке песама су «Ђулићи» и « Ђулићи увеоци».

У првој збирци песама пева се о срећном породичном животу ,а у другој о болу за најмилијима.

Поред лирских песама, писао је и сатиричке и политичке песме. Био је први писац у српској књижевности који је писао поезију за децу.

Пошто је у младости био мали звали су га “Киш Јанош” што на мађарском значи “Мали Јован” и вероватно би то био надимак по коме би га запамтиле и будуће генерације читалаца да 1864. није покренуо сатирични лист који се звао “Змај». То је заправо игра речи -»Змај» је 3. мај, када се чита на ћирилици. Овај датум представља сећање када је у Сремским Карловцима одржана Мајска скупштина на којој су Срби поставили своје захтеве и тражили аутономију у оквиру Аустроугарске монархије. Јован Јовановић Змај је поред свог имена увек дописивао 3. мај (датум одржавања скупштине).

Једном му се догодило да је у потпису изоставио тачку после броја 3, па је постало Змај и тако је добио надимак.

Прву песму за децу , о Гаши, објавио је 1858. године, након чега је током живота написао више од 450 дечијих песама. Неке од његових најпознатијих дечијих песама су: Мали коњаник, Пачија школа, Таши таши, Материна маза, Зимска песма...

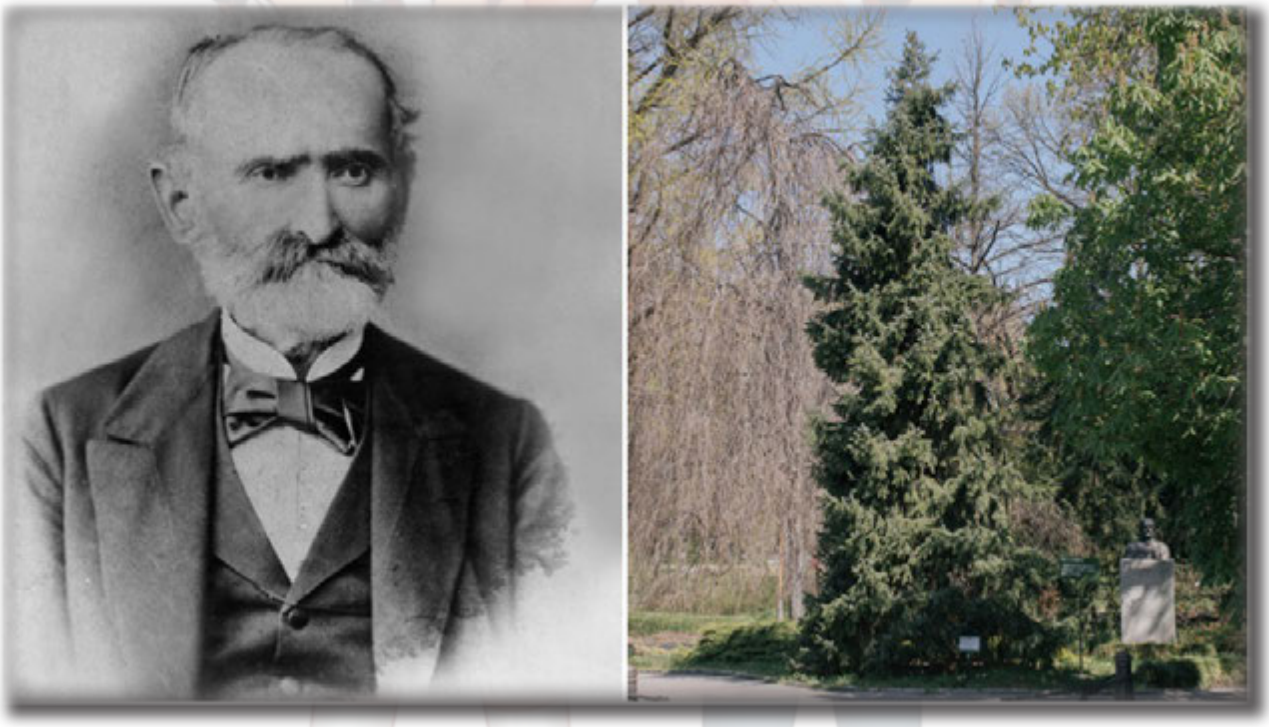
Вреди напоменути да поред тога што је остао познат као песник и сатиричар, био и творац једног од првих српских стрипова. Стрип шала под називом «Претоварено» појавио се у чувеном часопису « Невен « 1881. године.

Петра Живановић 5-1

Михаило Здравковић 5-1

Јосиф Панчић

Рођен је 17. априла 1814.године у Хрватској. Јосиф Панчић био је познати српски ботаничар и лекар који је живео у 19. веку. Он је најпознатији по свом раду на проучавању флоре Балканског полуострва и открићу многих биљних врста, укључујући и чувену Панчићеву оморику, која носи његово име. Панчић је, такође, био професор ботанике на Универзитету у Београду и допринео је развоју науке и образовања у Србији. Јосиф Панчић је 8 пута запрегом и на брдским коњима прејахао Тару, а 10 пута Копаоник, док није нашао, како ју је он назвао, „ледену лепотицу" – Оморику. Она је настала када су изумрели неки диносауруси. Панчићева Оморика представља живи остатак пре леденог доба. Панчић ју је пронашао између Бајне баште и Вишеграда. Студирао је медицину у Будимпешти, у Бечу је проучавао биљке и дружио се са Вуком Караџићем, који га је наговорио да дође у Србију да проучава биљке. Панчић је открио још 46 биљних врста, 3 животињске и 20 врста пужева и шкољки. Данас у светској науци 35 врста и родова носи његово име. Умро је у Београду 25. фебруара 1888. године, 1951. године планинари Србије су пренели његове кости на Копаоник, на његов највиши врх који носи Панчићево име.

Уна Алимовски 6-1
Сташа Вучевић 6-1

ЗЛАТНО ДОБА СРПСКЕ КУЛТУРЕ – СПОЈ ВЕРЕ И НАУКЕ

Од древних времена, многобројне културе и религије истицале су да је човек узвишено биће. То значи да је човек, како би стари Грци рекли, теоцентрично биће. Преведено на наш језик, да је човек богочежњив, односно да свој смисао проналази у нечем већем од њега самог! Човек је створен да буде истраживач, да тражи и проналази кривудав и трновит пут од себе до Бога! Да спаја, наизглед неспојиво, земљу и небо, пропадљиво и непропадљиво. У томе се крије суштина повезаности вере која се прихвата срцем и науке која се прихвата логичким доказима.

Занимљиво је да период највећег успона српске културе није био период јачања атеизма. Напротив! Сви највећи српски научници били су религиозни људи који су потицали из традиционалних, сеоских породица које су чиниле стуб српског друштва. Те породице дале су српском народу војску која ће победити три рата! То је била епоха научника и мислилаца попут: Јована Дучића, Милана Ракића, Николе Тесле, Надежде Петровић, Милеве Марић-Ајнштајн, Исидоре Секулић, Михајла Пупина, Јована Цвијића, Милутина Миланковића и многих других. Реч је о научницима који су, сваки у својој научној области, просто бриљирали изванредним достигнућима и проналасцима.

Поменути истраживачи и мислиоци школовали су се на угледним европским универзитетима, говорили су више страних језика, носиоци су многобројних међународних признања и почасних доктората, кретали су се у круговима европске елите, пропутовали су многе светске престонице као дипломате своје земље, али нипошто нису заборављали своје скромно порекло! Они су потицали из вишедетних сеоских породица (примера ради Надежда Петровић је имала -12оро браће и сестара, а Михајло Пупин 9-оро) и православна вера имала је огроман значај како на научно-истраживачки рад, тако и на живот уопште! Велики Тесла говорио је како је енергија коју ми користимо само безначајан делић из неисцрпног окена енергије којом Творац располаже. Издвојићемо само неколико упечатљивих примера споја науке и вере.

Најупечатљивији је свакако пример Михајла Идворског Пупина. Само његово средње име које носи назив његовог родног села, веродостојно сведочи о његовој повезаности са народом из којег је потекао. Михајло Пупин је био пријатељ америчког председника Вудра Вилсона, и приликом давања ратног кредита краљевини Србији заложио је све своје богатство као гаранцију за исплату истог. На опште запрепашћење свих, изговорио је чувену реченицу –„ако пропадне Србија, нека пропаднем и ја! “.

Никола Тесла, са обе стране свог родослова, потицао је из свештеничке породице. Отац Милутин Тесла био му је православни свештеник, а ујак свештеник Петар Мандић, потоњи митрополит добробосански. Тесла је од родитеља наследио велику љубав ка поезији, и први је Србин који је превео дела Јована Јовановића Змаја на енглески језик.

Напослетку, узећемо пример једне одважне жене, угледне сликарке Надежде Петровић која је у хришћанском духу самопожртвовања одбила да напусти родну груду, делећи његову трагичну судбини учествујући у рату као болничарка. Од последица пегавог тифуса, упокојила се у Ваљевској болници за време великог рата.

Дакле, закључићемо да сви ови велики научници нису заборавили најважније хришћанске врлине без обзира на славу и богатство којим су располагали. На првом месту, својим животом сведочили су да је од свега најважније бити човек!

Вероучитељ Стефан Симић са ученицима виших разреда

English page

Choose Your Words Wisely

Once there was an old man who spread a rumor that his neighbor was a thief. The young neighbor got arrested by the police as a result of the rumor. After some time, the young neighbor proved innocent and returned to his home. Learning that the old man had spread the rumor, the young man got very angry and sued the old man.

In court when the old man was asked why he was spreading false information about his neighbor the old man said with no regrets, " I was just passing comments on him, it is not that much harmful." Before giving any sentence on that case, the judge asked the old man to find a feather pillow, cut the pillow and scatter the feathers to the wind.

The next day before giving the sentence the judge asked the old man to gather and bring those feathers back. The old man replied, " I can't find them as wind may spread those feathers far away." The judge pointed out, "Just like that, your comments may spread far away and harm others," The old man realized his mistake and apologized to the young neighbor.

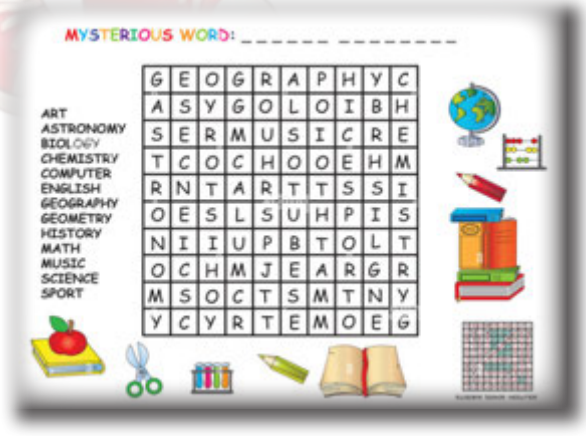
Didaskaleinophobia is the fear of school. Around 2.4% of children suffer from it!

- A primary school in Phuma Changthang, Tibet, is thought to be the highest school in the world. It is also the closest to the sky, at 5,373 metres above sea level.
- The Shishi High School located in Chengdu, China is the world's oldest school, established in 194 AD. Despite its age, the school is up-to-date with quality equipment and supplies and provides modern education.
- A school in the Philippines is made entirely of recycled pop bottles. The school named Bottle School is one of its kind in Asia. It took about 9,000 bottles and dozens of volunteers to build the structure.
- The largest school in the world in terms of number of students is the City Montessori School in Lucknow, India. It entered the 2019 Guinness Book of World Records for its number of pupils attending the school. There are currently more than 56,000 students attending the school on a daily basis.
- The children in the Netherlands start school on their fourth birthday so there's always someone new in class.
- Have you ever seen a boat school? In Bangladesh, there are no fewer than 100 boat schools!
- Kids in Japan are the most independent and disciplined of the lot. They travel to school alone, clean their own classrooms and even serve their own lunch. There are no janitors or canteens in the schools.

Fun facts about schools supplies

- The average pencil writes 45,000 words before retiring.
- Before erasers, pencil marks were removed with rolled white bread.
- The blue end of a rubber is used to erase pencil marks from rough paper.
- Play-Doh, modelling paste (plasticine) was originally designed to clean wallpaper, it has become a popular DIY material.
- The glue stick was inspired by lipstick!

Sekcija engleskog jezika viših razreda

Riddle: What is easier to get into than out of?

Answer: Trouble

English page

The history of Serbia

Serbia, a country located in Southeast Europe, has a rich and complex history that spans thousands of years. From its early beginnings as a center of the Byzantine Empire to its struggles for independence and sovereignty, Serbia's history is marked by a series of triumphs and challenges that have shaped the nation into what it is today.

The history of Serbia can be traced back to ancient times when the region was inhabited by various tribes and civilizations. One of the earliest known groups to settle in the area were the Illyrians, who were later conquered by the Romans in the second century BC. Under Roman rule, the region of modern-day Sebia became an important part of the empire, with cities like Sirmium (modern-day Sremska Mitrovica) serving as key administrative and military centers.

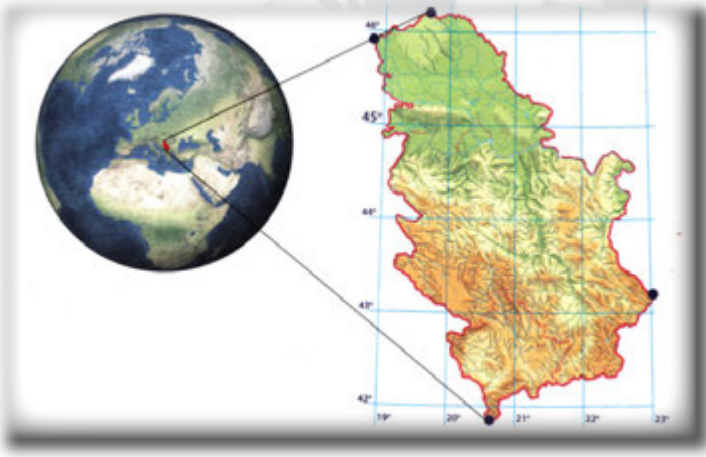
Following the fall of the Roman Empire, Serbia came under the control of various barbarian tribes, including the Huns and the Ostrogoths. In the sixth century AD, the region was conquered by the Byzantine Empire, which brought Christianity to the area and established a lasting influence on Serbian culture and society.

In the medieval period, Serbia emerged as a powerful kingdom under the Nemanjić dynasty. The most notable ruler of this dynasty was Stefan Dušan, who in the fourteenth century expanded the Serbian Empire to its greatest territorial extent, encompassing much of the Balkans. During this time, Serbia became a major cultural and religious center, with the Serbian Orthodox Church playing a central role in shaping the identity of the Serbian people.

However, the Serbian Empire began to decline in the late fourteenth century due to internal strife and external pressures from the Ottoman Empire. In 1389, the Serbs suffered a devastating defeat at the Battle of Kosovo, which marked the beginning of Ottoman rule in the region. For the next (almost) five centuries, Serbia was under Ottoman control, enduring periods of oppression and resistance as the Serbian people fought for their independence.

In the early nineteenth century, Serbia began to assert its independence from the Ottoman Empire through a series of uprisings and wars. In 1878, Serbia gained full independence at the Congress of Berlin, becoming a sovereign kingdom with its own government and borders. Over the next century, Serbia faced numerous challenges, including two world wars and the breakup of Yugoslavia in the 1990s.

Today, Serbia is a modern European nation with a diverse cultural heritage and a growing economy. The country has made significant strides in recent years in areas such as democracy, human rights, and economic development. Despite its turbulent past, Serbia remains a resilient and vibrant society that continues to shape its own destiny in the heart of the Balkans.

Иосиф Бродский

24 мая 1940 года, родился Иосиф Бродский, нобелевский лауреат и крупнейший русский поэт второй половины XX века.

В шестнадцать будущий нобелиат упорно занимался самообразованием. Начал писать стихи.

В молодости он занялся не только собственными сочинениями, но и переводами, переводя на русский стихи кубинских и югославских поэтов.

Когда Бродскому ещё не было и 20 лет, он впервые выступил с на публике, прочитав своё стихотворение “Еврейское кладбище”.

Главным поэтом своего поколения Иосиф Бродский стал за один день.

Травля Иосифа Александровича в советской прессе началась, когда ему было всего 23 года. Слова и цитаты поэта перевирали, а самого его обвиняли во всевозможных грехах, называя трутнем и паразитом. В 1972 году -32летнего Бродского попросту лишили советского гражданства. После вынужденной эмиграции в США поэту сразу предложили должность преподавателя в Мичиганском университете.

Поэт говорил своим студентам:

То, что вам приходится наступать кому-то на ноги, не означает, что вы должны стоять на их плечах. Помните, что рядом с вами всегда кто-то есть: ближний. Никто не просит вас любить его, но старайтесь не слишком его беспокоить и не делать ему больно.

Всячески избегайте приписывать себе статус жертвы. Каким бы отвратительным ни было ваше положение, старайтесь не винить в этом внешние силы. В момент, когда вы возлагаете вину на что-то, вы подрываете собственную решимость что-нибудь изменить.

Всякий раз, когда вы в отчаянии или на грани отчаяния, когда у вас неприятности или затруднения, помните: это жизнь говорит с вами на единственном хорошо ей известном языке.

Стихи писал преимущественно на русском языке, эссеистику — на английском.

Лауреат Нобелевской премии по литературе 1987 года «за всеобъемлющее творчество, проникнутое ясностью мысли и поэтической интенсивностью».

Уже после получения Нобелевской премии на вопрос студентов, зачем он до сих пор преподаёт (ведь уже не ради денег), Бродский ответит: «Просто я хочу, чтобы вы полюбили то, что люблю я».

Викторија Микша 7-1

Die deutsche Seite

Ludwig van Beethoven

Ludwig van Beethoven wurde am 16. Dezember 1770 in Bonn geboren. Sein Vater war Musiklehrer. Die Eltern merkten schnell, dass der kleine Ludwig sehr begabt war. Also gab ihm der Vater Klavierunterricht. Er war allerdings sehr streng. Ludwig musste viele Stunden am Tag Klavier üben. Zum Spielen und für die Schule blieb ihm wenig Zeit. Der Vater trank viel Alkohol und war oft ungerecht zu Ludwig.

Ludwig hatte sechs Geschwister, aber vier davon starben schon als Babys. Schon mit 7 Jahren hatte Ludwig seinen ersten Konzertauftritt. Er spielte nicht nur nach Noten, sondern erfand am Klavier auch eigene Stücke. Mit 12 Jahren bekam Beethoven Orgelunterricht vom Bonner Hoforganisten. Mit 14 Jahren wurde Beethoven Organist in der Kirche. Außerdem spielte er Bratsche in einem Orchester. Es machte Beethoven keinen großen Spaß, für die Schule zu lernen.

Beethoven reiste nach Wien, um dort bei dem berühmten Wolfgang Amadeus Mozart Unterricht zu nehmen. Leider klappte das nicht, und 1791 starb Mozart. Daher wurde Beethoven Schüler von Joseph Haydn. Mit der Zeit wurde Beethoven in Wien immer bekannter. Er schrieb Stücke für seine Schüler und Freunde.

Јохан Гутенберг

Typisch Deutsch

Typisch Deutsch zu sein kann sich auf viele verschiedene Dinge beziehen, einschließlich Kultur, Gewohnheiten, Essen, und sogar bestimmte Eigenschaften oder Merkmale. Hier sind einige häufig genannte Merkmale:

- Pünktlichkeit: Deutsche gelten oft als sehr pünktlich und schätzen Zeitgenauigkeit.
- Effizienz: Effizienz und Organisation sind typische deutsche Eigenschaften, sei es in der Arbeitswelt oder im täglichen Leben.
- Ordnungsliebe: Deutsche sind dafür bekannt, Dinge gut zu organisieren und einen starken Sinn für Ordnung zu haben.
- Bier und Wurst: Die deutsche Küche ist international bekannt für Bier, Bratwurst, Sauerkraut und andere traditionelle Gerichte.
- Autos und Ingenieurskunst: Deutsche Automobilhersteller und Ingenieurskunst sind weltweit renommiert.
- Sparsamkeit: Es wird oft angenommen, dass Deutsche sparsam sind und gute Sparer.
- Sandalen tragen mit weißen Socken: Auf der Straße sieht man oft, dass die Deutschen Sandalen mit weißen Socken tragen.

Меланија Шилер 4-1

Вршњачки тим

Наш тим

Вршњачки тим се формира у школи са главним задатком да ученици кроз међусобну подршку науче да не подржавају насиље и да га када је то могуће спрече. Чланови тима су ученици који су тимски играчи, креативни и конструктивни, стрпљиви и толерантни. Циљ им је да остале ученике укључе у спречавању насиља. Труде се да укажу на важност толеранције, пријатељства, ненасилног облика комуникације, хуманости. Превенција вршњачког насиља је једно важно питање за наше друштво.

Веома активно радимо и можемо се похвалити великим бројем активности које смо урадили током године. Традиционално смо обележили Дан розе мајице, Дан борбе против вршњачког насиља, као и Дан толеранције. За неке, један од најлепших дана, Дан заљубљених је протекао у љубавној еуфорији и са много смеха и радости. Све ове активности су пропраћене разним паноима и радионицама које су деца са одушевљењем урадила и почела и сама да учествују у сузбијању вршњачког насиља. Поред тога обележени су и Дан националних мањина, Дан жена, Међународни дан деце и још многе друге. Многе активности укључиле су и ученике нижих разреда, као што је и обележавање Дечје недеље. У току Дечје недеље под слогоном „Велико срце деце Србије" чланови тима су израдили бецеве у облику срца са порукама ненасиља, које су ученици носили током целе недеље.

Вршњачки тим нам доноси нова искуства и другачије сагледавање животних ситуација. Не будемо неми посматрачи, пре свега будимо толерантни, пуни љубави према другима и прихватимо различитости.

Јања Јовановић 8-2

Насиље у дигиталном свету

Дигитално насиље је један од највећих проблема савременог доба. Интернет највише користе млади и деца, они су најугроженија група и највише жртава ове врсте насиља има међу њима. Дигитално насиље је свако насиље које се деси путем интернета. Представља злоупотребу информационих технологија чија је последица повреда друге личности, угрожавање достојанства, изазивање страха и љутње. Може се остварити путем порука, друштвених мрежа, разних платформи, форума, веб сајтова...

Најчешћи облици дигиталног насиља су:

- претње
- вређање на било којој основи
- говор мржње
- уцене
- узнемиравање телефоном
- злоупотреба личних података
- лажни профили
- сексуално злостављање путем интернета
- многе друге интернет преваре, итд.

Веома је важно да знамо да препознамо дигитално насиље. Неслане шале путем интернета које су честе и притом изазивају да се особа осећа повређено, осрамоћено и мање вредно представља дигитално насиље. Оно се најчешће јавља у виду текстуалних порука или видео порука, позива или фотографија, напад на приватност и коришћење туђих адреса електронске поште.

Последице насиља на интернету могу бити различите и на различите начине могу утицати на жртве. Ова врста насиља може довести до повећаног нивоа стреса, мањка самопоуздања, али и до депресије. Жртве овог насиља се најчешће осећају као да их сви нападају, да немају помоћи и излаза из те ситуације.

Да бисмо спречили дигитално насиље морамо размислити пре него што нешто објавимо или поделимо на друштвене мреже, јер неко те податке касније може да злоупотреби.

Дајемо вам неколико савета за спречавање дигиталног насиља:

- Немојте остављати превише личних података, јер могу бити злоупотребљени
- Водите сами ваше профиле
- Не делите своје лозинке са другим особама
- Пријавите узнемравајуће поруке, фотографије, коментаре
- Поштујте туђу приватност и држите до своје приватности
- Имајте на уму могућност лажног представљања
- Обавезно пријавите сваку сумњу дигиталног насиља

Друштвене мреже су постале део наше свакодневице и дигитално насиље је све учесталије. Поведите рачуна у које сврхе користите друштвене мреже, али ако ипак постанете жртва дигиталног насиља обавезно то пријавите.

Јања Јовановић 8-2

Ђердап- идеални спој природе и историје

Национални парк Ђердап налази се у североисточном делу Србије, на самој граници са Румунијом. Основни природни феномен овог подручја је магична Ђердапска клисура кроз коју протиче река Дунав. Ђердапска клисура је најдужа клисура пробојница у Европи. Ово подручје Ђердапске клисуре националним парком је проглашено 1975. године и то је наш највећи национални парк. На простору парка опстаје преко 1100 биљних врсти. Разноликост станишта и заједница се одразила и на фауну која попут флоре, носи обележје реликтности. На овом простору се могу срести медвед, рис, вук, шакал, штекавац, сова ушара, црна рода као и мноштво других врста. Око %9 површине националног парка Ђердап чини део Дунава. Оно што је занимљиво је да је Дунав на целом свом току од Немачке па до Црног мора, баш ту у Ђердапској клисури најдубљи и најужи, али и најшири. Ђердап има најлепше видиковце, бројне пећине, водопаде.

Дуж Ђердапа се налази велики број историјских споменика, од најстаријих епоха па све до данас. Лепенски вир је једно од најважнијих и најстаријих европских мезолитских и неолитских налазишта. Људске заједнице су насељавале ове просторе више од 10.000 година у континуитету и оставиле трагове који научницима омогућује увид у њихов стил и начин живота. Трајанова табла и Трајанов мост су део римске оставштине који сведоче о постојању једног од најважнијих римских путева баш овде, кроз Ђердап. Низ историјских локалитета употпуњује Голубачка тврђава, споменик културе од изузетног значаја. Римско утврђење Диана и турска тврђава Фетислам су локалитети које вреди посетити.

На овим просторима се срећу бројне легенде о воденим вилама, змајевима и тајанственим шумама. Народно веровање помиње да се овде окупљају водене виле русалке, младе девојке које својом лепотом привлаче пролазнике којима би давале различите загонетке. Такође, постоје приче о скривеном, односно изгубљеном римском благу. Легенда такође помиње рибу шарана старог преко 200 година из кога настаје змај са крљуштима који се приказује људима у бљештавој светлости.

Постоји још много занимљивих прича о Ђердапу и са правом се назива највећим природњачким и археолошким музејом на отвореном у читавој Европи.

Хана Алими 6-2
Јована Костандиновић 6-2

Рготско језеро – најчистије у Србији

Да ли сте знали да се у близини Бора налази друго најчистије језеро у Европи?

Рготско језеро налази се између Бора и Зајечара, тачније са југоисточне стране села Рготина, по коме је добило назив. Настало је 1978. године када је вода почела да пуни површински коп рудника кварцног песка. Површина језера износи око 2 хектара, а најдубља тачка је на дубини од 40 метара. Вода у језеру је веома бистра захваљујући песку из кварца који се налази на дну. Рготско језеро је најчистије језеро у Србији и сматра се једним од најчистијих језера ове врсте у Европи. То доказује и биљка хара, која се налази у овом језеру, јер она расте само у водама које су кристално чисте. Температура језера износи око -°25 °26C, што га чини баш топлим. На обалама језера не постоји уређена плажа, али то никако не утиче на посећеност овог места за све купаче. Осим купача, језеро привлачи и велики број фотографа, јер његова бистра вода омогућава да се направе прелепе фотографије. Језеро је порибљено, а његове обале пошумљене, па је поред места за купање, излет и боравак у прелепој природи, идеално и за риболов и активан одмор. Поред овог језера у селу се налазе још три језера, која су настала на исти начин.

Милена Петковић 6-2

Забавна страна

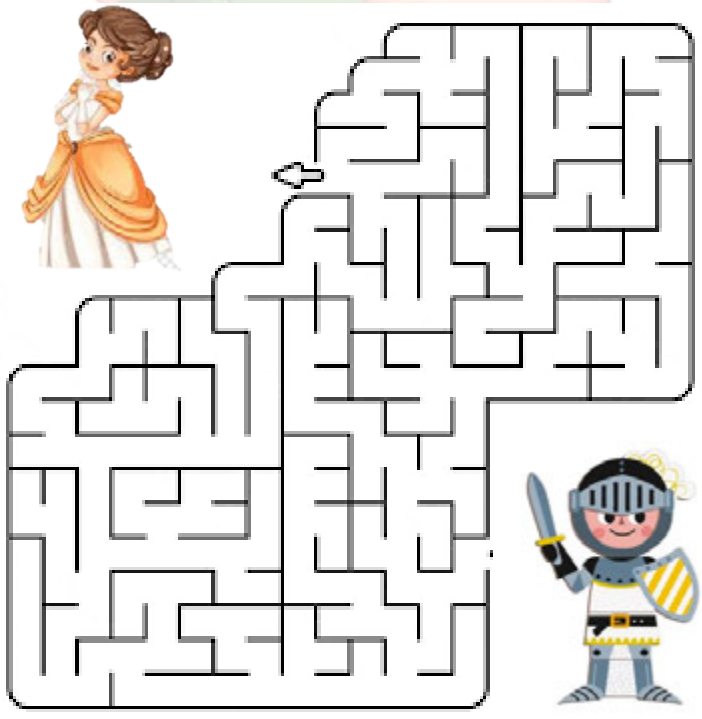
Р	Е	П	У	Б	Л	И	К	А	О	С	Т
Р	Р	И	Б	А	В	Н	К	Р	А	Б	А
А	У	Т	О	Т	Р	О	Ф	Н	А	С	С
М	И	Л	Б	И	С	Е	Р	А	О	О	О
А	Л	А	А	К	И	Т	Л	Б	А	К	М
Ч	Е	Д	О	В	Р	У	Т	Ц	К	О	А
К	О	К	О	Ш	К	А	И	А	О	Ј	П
Ш	Б	О	Н	Ј	Д	Н	К	Р	И	К	Е
Т	Л	С	А	Н	Т	А	О	С	О	О	С
У	А	А	А	О	А	Р	К	Д	Р	С	А
К	К	В	Б	К	В	Е	О	Н	П	Т	К
А	А	О	А	О	Н	Р	Т	И	Г	А	Р
Л	Х	З	Р	А	Б	Л	Е	П	Т	И	Р

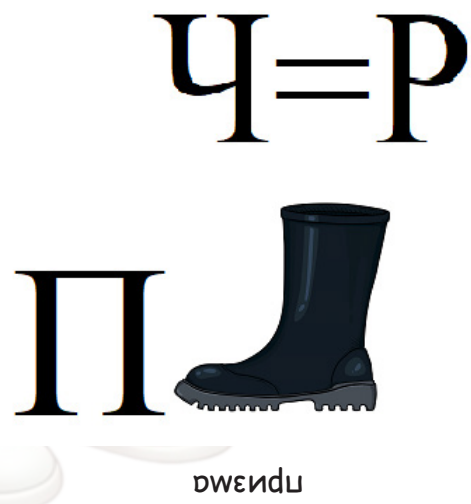
Тражене речи:

лав, лептир, лаванда, република, анексија, брод, аутотрофна, хоботница, кокошка, ајкула, краба, тигар, штука, сом, песак, кост, бисер, облак, коса , воз, бар, она, око, соко, ако, цар, нар, мач, чедо, ала, сир, кит, ико, уф, риба, ми, боса, дат

Крајња реч је: равноправност

Помози принцу Алекси да дође до принцезе Софије!

пријатељство

Забавна страна

Б=Н

правоугаоник

ИН

интернет

Ц=П

А Ђ АВ

„Прва љубав"

Њ=Н

И

икономија

Л=Т

Т РА

тастатура

Забавна страна

Бисери са часа

Наставница: „Шта смо учили на претходном часу?”
Ученик: „Четвороугли троугао”.

Наставница: „Шта су то усмени историјски извори?”
Ученик: „Они се преносе са уста на уста”.

Наставница: „Ко је био вођа Бољшевика?”
Ученик: „Владимир Илић Лењир”.

Наставница: „Како се зове најмлађи син Стефана Немање?”
Ученик: „Ратко”.

Наставница: „Која религија је најзаступљенија у Индији?”
Ученик: „Хибудизам”.

Наставница: „Која бања је најпосећенија у Србији?”
Ученик: „Вршњачка бања”.

Наставница: „Како се зове химна наше државе?”
Ученик: „Боже благослови”.

Наставница: „Шта је ротација?”
Ученик: „Оно што има полиција на колима”.

Наставница: „Која раса је најзаступљенија у Европи?”
Ученик: „Плава”.
Наставница: „Да ли ми причамо о штрумфовима или људима?”

Нина Јовановић 7-1

Вицеви

Перице, кад кажем: „пада киша”, које је то време? - пита учитељица
-Лоше учитељице, лоше време - одговори Перица.

Долази Перица код Јовице и каже му:
- Ја од сада нећу да се кладим!
Јовица одговара:
- Ха, ха, то неће дуго да траје…
А Перица ће:
- Оћеш да се кладимо?

Перице, ако у једном џепу имаш сто динара, а у другом џепу хиљаду, шта имаш? - пита учитељица.
-Туђе панталоне! - одговори Перица.

- Перице одакле теби оволико изостанака са часова математике? - пита разредна
- Ја стварно не знам, нисам био ту - одговори Перица.

У школи пита наставница:
- Зашто је у Америци сада хладно?
Перица се јавља и одговара:
- Зато што ју је Колумбо открио, а нико је није покрио.

- Ако данас из математике добијеш јединицу, ти и ја се не познајемо! - каже отац Перици.
Када се Перица вратио из школе, тата га пита:
- И шта си добио из математике?
- А, ко сте ви господине?

Која мачка није мачка? - Немачка.

Иду две змије у шуми и једна пита: „Да ли смо ми отровнице?”
- Не, што?
- Добро је. Управо сам се ујела за језик.

Мама улази у дечју собу и запањено пита:
- Шта то радите?
- Играмо се доктора.
- А шта ради Перица на ормару?
- Њега смо послали на опоравак на планину.

Пита мама Перицу:
-Зашто не једеш? Рекао си да си гладан као вук.
Перица јој одговори:
- А кад си ти видела да Вук једе боранију?

Милица Мирошевић 7-1

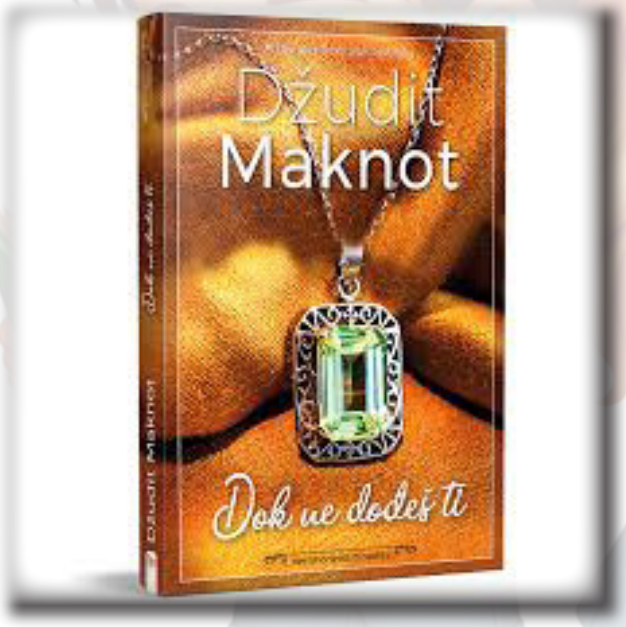
Књиготека

Свако ко је у животу прочитао бар једну књигу, одлично зна да читање књига представља јединство и непоновљиво задовољство. Многи стручњци кажу да је читање један од најбољих начина „тренинга мозга".

Наш читалачки клуб је са великом пажњом одабрао књиге које би вам препоручио. Читајте и уживајте!

„Док не дођеш ти" – Џудит Макнот

Шеридан Бромли након целог живота проведеног живећи номадским и сиромашним животом постаје пратиља једне размажене наследнице на путовању у Европи код њеног вереника. Млада девојка се сусреће са наследницином вереником који касније бива убијен од стране грофа Стефана Вестморленда у којег се касније заљубљује.

„Time after time" – Џуди Кетрин

За главне јунакиње Моли и Бет живот је био довољно компликован и пре него што су прошле кроз тајанствена врата која су их одвела у лето далеке 1984. године, у доба када су њихови родитељи били тинејџери и лудовали за чудним фризурама и хитовима Сидни Лупер...

Наше препоруке:
„Соломоново слово"– Ју Несбе
„Стефанов крст" – Стефан Јешевић
„Пет прасића" – Агата Кристи
„Орханово наслеђе" – Алин Оханијенсен

Јања Јовановић 8-2

Музички кутак

Музика је саставни део нашег живота. Свуда око нас је музика. Уз музику славимо, радујемо се, патимо, опуштамо се... Чланови новинарско-историјске секције су спровели анкету и сазнали шта слушају ученици наше школе, који је то жанр и најслушанији певач/певачица.

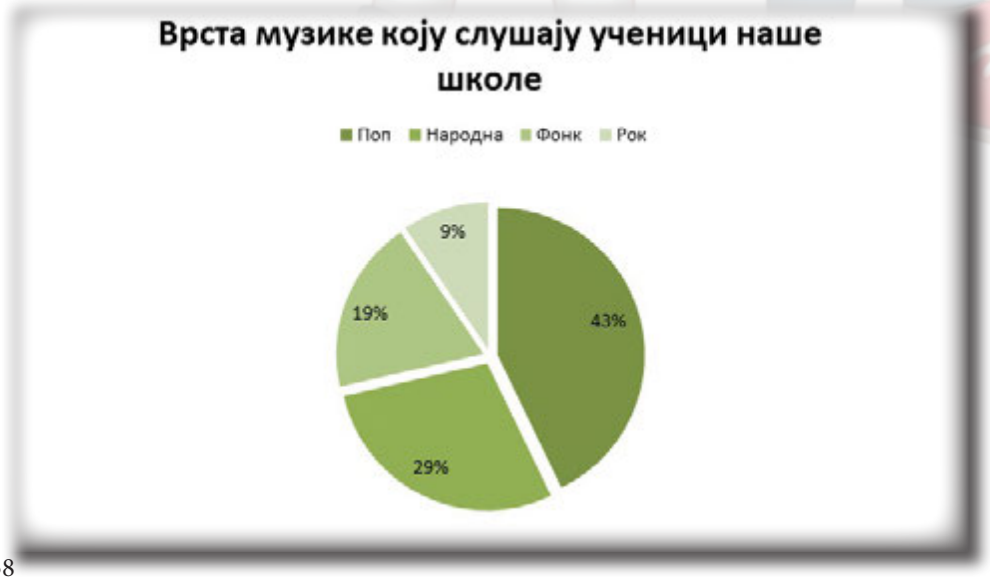
Поп је музички жанр. Назив поп је настао од енглеске речи „популар" и означава музику за забаву. Израз „поп" појавио се како би означио културу и музику која се развила из „рокенрол" револуције средином педесетих година 20. века. Наставила је свој развој све до данас.

Наташа Беквалац је рођена 25. септембра 1980. године у Новом Саду. Своју каријеру започела је на једном од летњих фестивла „Сунчане скале" 2000. године у Херцег Новом са песмом „Лажи ме". Прославила се након тог фестивала и убрзо је издала свој први албум. До сада је издала 5 албума. 2001. „Не брини", 2005. „The best of", 2006. „Стерео љубав", 2010. „Не ваљам", 2016. „Оригинал". Има једну млађу и једну старију сестру које су такође веома успешне. Из неуспешних бракова иза себе има две кћерке.

Наташа Беквалац је 2018. године заменила Јелену Томашевић на месту жирија у дечјем певачком такмичењу „Пинкове звездице".

Неки од њених најпознатијих хитова су: „Никотин", „Мала лађа", „Мала плава", „Позитивна".

Милица Мирошевић 7-1

Викторија Микша 7-1

Филмотека

Наша редакција новинарско-историјске секције спровела је анкету у којој смо питали ученике да ли гледају филмове и какве филмове воле. Закључили смо да ученици веома мало гледају филмове, а када гледају, углавном су то акциони филмови. Најгледанији филм је *Паклене улице*.

Акција је филмски жанр који је карактеристичан по брзим и динамичним сценама акције, борбама, потерама, експлозијама и другим спектакуларним визуелним ефектима. Овај жанр филма обично укључује причу о борби против зла појединаца или организоване криминалне групе. У акционим филмовима радња се обично фокусира на главног јунака или групу јунака који су често авантуристи, војници, полицајци, шпијуни или други хероји који се суочавају са разним препрекама, борбеним ситуацијама и ризицима како би спасили некога или спречили злочиначку организацију да изведе планирани напад.

Ови филмови углавном имају специјалне ефекате, високе технологије и импресивне каскадерске перформансе. Акциони филмови су познати по томе да су популарни код публике свих генерација, јер нуде узбуђење, адреналинску напетост и спектакуларне сцене које су намењене да забаве и узбуде публику.

Паклене улице, такође познате и као Fast & Furious, америчка је франшиза која укључује низ акционих филмова о илегалним уличним ауто-тркама и пљачкама којима се баве главни ликови. Главна два лика су Брајан О'Конер (страдали Пол Вокер) и Доминик Торето (Вин Дизел).

Радња филма прати дешавања везана за уличне трке које се одржавају у касне ноћне сате. Доминик је један од најбољих тркача, али и бивши робијаш чији живот није био нимало лак. Он и његови сарадници бивају осумњичени за крађу веома скупе електронске опреме.

ФБИ агент Брајан О›Конер добија задатак да разоткрије ову банду у крађи, али се заљубљује у Доминикову сестру Миу и окреће се на Доминикову страну. Покушава да је убеди да пође са њим не би ли спасили њеног брата од возача камиона који желе да их убију. Када је коначно убеди, они стижу прекасно. Тада долази до кулминације радње и ова банда и полицајац упадају у невољу којој се нису надали.

Ана Милисављевић 8-1

Репринт

Ђачка заклетва из 1914. године

" Заклињем се да нећу уништавати дрвеће ни цвеће, обећавам да нећу пљувати по под у школи, ни у кући, ни на путу. Дајем реч да нећу кварити ограде ни наносити квара грађевинама, никада нећу бацати хартије или ма какво ђубре по улици. Биће увек учтив, штитићу птице, бранићу туђу својину онако како бих желео да други бране моју. Обећавам да ћу бити искрен и честит грађанин."

(из Ђачког декламатора, Београд 1914. године)

СПЕЦИЈАЛНИ ДОДАТАК

(35 година основне школе „ Свети Сава“ у Бору)

Школа...реч која некад звучи попут магије,некад улива страх, некад изазива срећу, а некад измами сузе.

Са генерације на генерацију она преноси читаву гомилу добрих и лоших оцена ђака, њихових успеха и неуспеха. У својим клупама и на таблама утиснула је све мане и врлине својих ученика, све тренутке радости и туге, љубави и разочарења.

Из дана у дан, из године у годину она исписује своју биографију, а у њој и биографију сваког свог ученика кога је упутила да се храбро пробија кроз живот.

Сваке године смењују се пријем нових и испраћај старих ђака , смењују се генерације ђака и наставника, само Школа остаје она иста зграда која сваке године постаје старија за по коју бору и по коју седу влас.

Временом она постаје дивна стара дама, која ће на пут успеха извести још ко зна колико малих првачића наоружаних оштрим оловкама, књигама и знањем за живот.

НАЈБОЉИ ПУТОКАЗ У ЛЕПШУ БУДУЋНОСТ.

1970 - 2005.

Репринт

"Да, то сам ја. Воли ме због мојих добрих и лоших особина"

Имам своје врлине и мане
Могу ме гледати и са моје добре и лоше стране.
Волим да се дружим и да разговарам,
А можда понекад и смарам.
Имам неке чудне идеје
И не волим кад ми се неко смеје,
Нервирам се врло често,
А увек се нађем тамо где ми није место.
Често ми се љубав смеши
А после ме другарица теши,
Знам да добијам и да губим,
Знам да мрзим, ал и да се заљубим.
Имам својих мана и врлина,
Па ме волите због мојих добрих и лоших особина

Марија Николовски 72

Ђачки Универзитет ~ бр.17

Ђачки радови

Живот је леп, не дозволи да дрога помути лепоту

У животу има пуно путева
који некуд воде,
многи крену погрешним
путем патње,бола и дроге.

И тако се упуте у чудан Свет
препун туге и кајања,
њихов живот се претвара у тамну
ноћ,
на том путу нема стајања.

Многи пружају им руку помоћи,
чине добра дела,
али ништа их од те одлуке не
може спасити,
и задње наде дрога је одњела.

Срце се попут стакла ломи,
нема каде више,
њихов живот се окончава,
док падају кајања кише.

Сваки додир је хладан,
сваки уздисај тежак,
све што је било се руши,
терет суза постаје претежак.

И све је као нека тужна
прича
са исувише тужним крајем,
ни најаче жеље их не могу
спасити
због једног тренутка са
погрешним мишљењем.

Сви који су кренули овим
путем
морали су да плате велику
своту,
зато добро размисли, и не
дозволи
да дрога животу помути
лепоту.

Милош Вангушић 7₂

Живот је леп, не дозволи да дрога помути лепоту

Био једном један дечко
Који се дрогирао и много пио,
А тога се није стидео.
Део живота му се као чаша разбио,
А он је са дрогом и алкохолом наставио.
Дрога му је смисао живота постала,
Важнија од свега, од земље до неба.
За приче и савете није марио,
Али све што дотакне је кварио.
Све више је старио, памет губио,
А најбољег друга је због понашања
изгубио.
Стрмим путем живота почео је да пада,
Шта је живот, схватио је тада,
Али је било касно, јер је то дроге масло.
Падале су кише,
Небо га је молило да почне да дише,
Цвеће је почело да мирише,
Иако је била зима, снегови бели,
Њега су другови назад желели.
Њему спаса више није било,
А назад се не може вратити,
А свако ће као он целог живота платити.
Али нам ову поруку за сва времена може
дати.

Јелена Јанкуцић 7₇

Школа

Школа ти је као сан,
У њу идеш дан по дан.
Ако чуваш школу своју,
Наградиће памет твоју.
Ако желиш све да знаш,
Буди марљив ђачић наш.
У школи се вежба, учи,
Нико никад те не мучи.
Велики си ти то знај,
Школи никад нема крај.
У средњој ћеш знати све,
Ал сети се и основне.
Школа ће те пратити кроз
живот цео,
Увек буди вредан и весео.
Учи, ради вредно ти
И школа ће ти се одужити.

Стана Миленковић 2₂

Искушење независности

Око нас има пуно ствари које нас окружују, за које смо чули али не знамо шта је права истина. Живи се брзо, свако негде жури и у тој трци се изгуби. А ми, деца се тешко сналазимо у тој јурњави. Родитељи у сталној трци за новцем понекад на нас заборave. Компјутери постају наши пријатељи и наша забава. Увек су ту, тачни и одговорни, али без осећања. Искушење, радозналост и жеља да будемо у тренду нас гура у пропаст. Ако нисмо у тренду, онда смо у очима других глупи. Треба се одупрети искушењу за нереалност и краткотрајно уживање. Зло које се зове дрога, је највеће зло свих времена. Треба рећи одлучно НЕ, па макар и испали глупи и заостали. Одупрети се искушењу које ће нас одвести у неповрат и упропастити наше детињство, младост и цео живот, значи бити јак и поносан на себе. Ако се само једном проба то највеће зло које се зове дрога, оно ће нас одвести у неповрат где ћемо изгубити оно најдрагоценије, а то је живот. Зато, не дозволимо да нас завара искушење и постанемо зависни од дроге. Будимо храбри и јаки. Одлучно одбацимо дрогу, јер живот је само један.

Анамарија Крачуновић 6₁

~ 12 ~

IN MEMORIAM

Тај 11.јануар 2005.иако неуобичајено сунчан,за то доба године,освануо је тужан у нашој школи,јер се тога дана,са великим болом,опростисмо од наше драге Снеже.

Вест о њеној смрти дубоко је и болно одјекнула у свима нама.Ретко ко од нас је могао да поверује у страшну и болну истину да тога дана у њеном кабинету није одзвањао жагор њених ученика,нису се решавали задаци из математике а учионица није одисала њеним животним оптимизмом који је био невероватан.По том оптимизму била је препознатљива и сви смо јој се искрено дивили.

Храбро се борила са својом болешћу и никада није дозволила да њен осмех на лицу прекрију тамне сенке и црне слутње.

Својим ученицима давала је часове математике а нама,њеним колегама,часове животне радости и ведрине.Од ње смо учили да се од живота увек треба узимати све без остатка.Решавању и најтежих и најзамршенијих проблема у животу приступала је,чини нам се лако и почињала увек истом,тако препознатљивом реченицом: "Нема проблема,никаквих".

Њени синови и супруг,били су и остали централне личности у њеном животу.Мислима и бригом о њима започињао је и завршавао се сваки њен дан.Била је узорна мајка и супруга.Била је брижна ћерка којом су се њени родитељи поносили.Била је нежна сестра и драга тетка.Била је драга и житељима свог родног Параћина.

Нама,члановима колектива ош „Свети Сава" била је више него колега.Добра другарица,одан пријатељ,пожртвован ослонац,неко на кога је свако од нас могао да рачуна.

У свом радном веку,решавала је многе тешке задатке и математичке проблеме лако и непогрешиво.Само је један задатак остао нерешен,или нас је бар тог решења поштедела, а то је да ћемо се овако брзо и изненада растати од ње.

Нека јој је вечна Слава и Хвала.

У име колектива
Јасмина Ристић,педагог

Последњи поздрав нашем драгом и вољеном одељењском старешини Снежани Стаменковић од
Одељењске заједнице 74

За све године искреног дружења и колегијалне сарадње, за сваку твоју подршку и несебичну помоћ, за сваки тренутак у коме си ме разумела, једно велико ХВАЛА. Почивај у миру.

Николица Младеновић,наставник историје

ВОЛИМ ДА СЛУШАМ МУЗИКУ ЗВЕЗДА

Тишину сумрака, који полако узмиче пред ноћном тамом ремете својим гласовима сјсјна бића на небу. Месец који се крије иза беличасте магле, изрони и остави сребрни траг за собом. Као чаробним штапићем, прекине нејасне звукове и тајанствено, најтише најави музику из снова.Умирена и очарана, посматрам кроз прозорско стакло негде високо, далеко, а ипак тако близу. Близина су звуци који допиру до мојих чула и увлаче се у моје тело. Осећам мир и лепоту, сласт као да грицкам чоколаду, топећи је у устима.Спокојство звука виолине и клавира, који у такт прати светлуцаву лепотицу баца ме у занос. Она је најсјајнија тачкица на небу, а иза ње у реду распоређене звезде свирају музику за опуштање.Сјајни месец, као диригент, погледом даје ритам. Бескрајно пространство крије по неку усамљену прскалицу.Издалека допире песма звезда. Изненада утихне тајанствена мелодија па завлада мукла тишина, да би се за трен чула само виолина. Светлост продире одозго а ја одмарам очи. Тајанствена музика ми продире у тело и утиче на моја осећања.Лагано устајем и плешем сама у соби. Хиљаде звезда чине оркестар који ме води својим предивним звуцима. Питам се, ко ли је композитор ове дивне музике? Док пратим ритам, бојећи се да не покварим корацима савршенство са неба, гледам те сићушне златне тачкице. Свака од њих има своје ноте, гледа у њих и свира. Осим музике се не чује ништа друго. Срећна што сам имала част да будем слушалац музике звезда, лежем у кревет. Опуштена и задовољна, гледам у модро пространство са златним шљокицама. Музика је утихнула. На предивној бини, завеса се спустила.Оркестар се нечујно повукао, правећи место новом дану. Сребрни траг је нестао уронивши у тамну дубину.Сама у соби, у тишини која је настала, покушавам да дочарам звуке које сам слушала. Музика звезда опушта душу и тело, доноси радост и мир, само је треба слушати.

(на конкурсу поводом дана школе "Бранко Радичевић" освојено дрго место)

Марија Орловић 6$_2$

УЧЕНИЦИ ТАКМИЧАРИ У ШКОЛСКОЈ 2023/24. ГОДИНИ

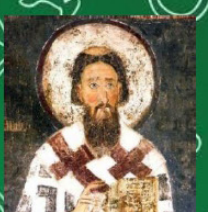

ОШ „Свети Сава“, Бор

Чланови новинарско историјске секције

